

اعتبار

برگه اطلاعاتی برای اداره کردن پولتان

اعتبار چیست؟

اعتبار پولی هست که شما از یک قرض دهنده قرض می کنید. شما باید آنرا در زمان مورد توافق باز پرداخت کنید. شما باید پولی را که قرض کرده اید بعلاوه بهره، هزینه ها fees و مخارج charges اش بازپرداخت کنید. اگر شما پول را به موقع باز پرداخت نکنید هزینه های اضافی خواهد داشت.

قرض دهنده ها همچنین فراهم کننده های اعتباری نامیده می شوند. آنها شامل بانک ها، اتحادیه های اعتباری credit unions، انجمن های ساختمانی building societies و شرکت های مالی finance companies هستند که پول قرض می دهند. وام دهنده ها از طریق وام دادن پول و دریافت بهره، هزینه و مخارج برای این خدمات پول بدست می آورند.

بهره، هزینه ها و مخارج چه هستند؟

بهره یک مبلغ مداومی است که باید برای استفاده از اعتبار بپردازید.

هزینه ها و مخارج، خرج های اضافی برای قرض کردن پول (اعتبار) هستند. اینها ماهانه یا سالانه گرفته می شوند. این خرج ها می تواند شامل موارد زیر باشد:

- ◀ هزینه ماهانه برای نگهداری حساب تان
- ◀ هزینه ها برای وقتی که به موقع پرداخت نکنید
- ◀ هزینه ها برای وقتی که یک قسط را ندهید.

قانون اعتبار

در استرالیا قرض دهنده ها باید از قانون اعتبار مشتری پیروی کنند. این قانون توسط دولت استرالیا وضع شده است. شخصی که پول را قرض می کند همچنین باید از قانون پیروی کند.

انواع اعتبار

انواع مختلفی از اعتبار در استرالیا وجود دارند و نوعی که شما از آن استفاده می کنید به آنچه که پول را برایش قرض می کنید بستگی دارد. بعضی از مثال ها عبارتند از: کارت های اعتباری، وام های ماشین، وام های خانه، کارت های فروشگاه، وام های کوتاه مدت و اجاره های مصرف کننده consumer leases.

بخاطر داشته باشید

- ◀ اعتبار، پول قرض گرفته شده است که شما باید بازپرداخت کنید.
- ◀ اعتبار خرج های اضافی دارد.
- ◀ اعتبار خیلی زیاد می تواند مشکلات پولی ایجاد کند.

برای اطلاعات بیشتر در مورد اعتبار، از وب سایت MoneySmart به آدرس www.moneysmart.gov.au دیدن کنید یا به 1300 300 630 زنگ بزنید. شما همچنین می توانید به یک مسئول خدمات اطلاعاتی مالی به شماره 13 23 00 زنگ بزنید تا برای مدیریت بهتر استفاده از اعتبار تان کمک بگیرید. برای سفارش دادن پرونده اعتباری credit file تان از www.mycreditfile.com.au دیدن کنید.

حسین یک وام ماشین می گیرد

حسین می خواهد یک ماشین دست دوم بخرد. او می خواهد مخارج ثبت registration و بیمه (حدود 1000 دلار) در آن گنجانده شود و تصمیم می گیرد که تا 5000 دلار خرج کند. این بدان معنی هست که ماشین نمی تواند بیشتر از 4000 دلار خرج داشته باشد. او پس اندازی ندارد پس باید پول قرض بگیرد.

یک صبح شنبه، حسین به نمایشگاه ماشین می رود. او یک ماشین را می بیند و خوشش می آید که 3900 دلار هست. حسین یک فروشنده پیدا می کند و سئوالاتی در مورد ماشین می کند. حسین می خواهد بداند که ماشین قابل اعتماد هست، چه سال درست شده و آیا رانندگی با آن امن هست. حسین تصمیم می گیرد که ماشین را بخرد. مسئول مالی نمایشگاه می گوید که حسین می تواند تقاضای وام بکند ولی او باید اول به چند سئوال جواب بدهد.

حسین اطلاعات را به مسئول مالی می دهد. مسئول مالی به حسین می گوید که او می تواند 4900 دلار وام بگیرد (که شامل پول ثبت و بیمه خواهد بود).

مسئول مالی قرارداد اعتبار را به حسین می دهد و از او می خواهد که آنرا بخواند و امضا کند. ولی دوست حسین یک بار به او گفته بود "هیچ وقت چیزی را که نمی فهمی امضا نکن." حسین می خواهد که همه قرارداد را بخواند و برای همین، او می پرسد که آیا می تواند آنرا به خانه ببرد تا اول آنرا بخواند. او موافقت می کند که مسئول مالی را دوباره دوشنبه صبح ملاقات کند.

حسین قرارداد اعتبار را می خواند و روز دوشنبه به نمایشگاه می رود تا با مسئول مالی ملاقات کند. بعد از خواندن قرارداد اعتبار، حسین سئوال های زیادی دارد. او از مسئول مالی می پرسد که مجموع کل وام چقدر هست، نرخ بهره چقدر هست، او باید چقدر و چند بار قسط بدهد و قرارداد اعتبار برای چه مدتی هست. حسین شرایط و ضوابط وام را کاملا می فهمد و قرارداد را امضا می کند و ماشین را می خرد.

This page has been intentionally left blank.